

jsou vyvráceny, že firma žalovaná (sídlem v Laupheimu) do sporu se pustila a v odpovědi na žalobu výslovně tvrdí, že žalovaná firma má závody také v »Braunau am Inn« a v Chotěboři.

Čís. 238.

Zjištěno-li rozsudkem, ukládajícím prodávateli nemovitosti za povinnost, by vyhotovil a podepsal listinu, způsobilou ku knihovnímu převodu prodané nemovitosti na kupitele, až na intabulační doložku vše to, co dle § 26, odstavec druhý a § 52 odstavec první knih. zák. má obsahovati soula kromá listina vkladná, nahraňuje pravomoc rozsudku intabulační doložku a lze vésti exekuci dle § 361 ex. ř. Uloženo-li kupiteli jako vzájemné plnění, by složil zbytek kupní ceny, vybývající po srážce dluhů, jež vázly na nemovitosti v čase smlouvy a byly kupitelem převzaty, musí dle § 367 odstavec druhý ex. ř. složit celý tento zbytek na soud, byť i z pozemkové knihy bylo zřejmo, že prodávatel po uzavření smlouvy zatížil nemovitost dalšími dluhy.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 293/19.)

První soud (okresní soud ve Vrchlabí) povolil exekuční vklad práva vlastnického na dlužníkovu nemovitost. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajícího věřitele. Důvody: Rozsudek, jehož bylo použito jako exekučního titulu, nezní v tom smyslu, že by vymáhajícímu věřiteli mělo býti vyhrazeno nějaké věcné, v tomto případě vlastnické právo na dlužníkově nemovitosti a že by na základě rozsudku mohlo býti právo vlastnické vtěleno, nýbrž, že dlužník jest povinen vyhotoviti a podepsati smlouvu, způsobilou k provedení knihovního převodu proti tomu, že vymáhající věřitel převezme knihovní dluhy, váznoucí na nemovitosti v době smlouvy, a že složí zbytek kupní ceny. Nejde zde tudíž o nějaký projev dlužníkovy vůle (§ 367 ex. ř.), nýbrž o nárok, by předsevzato bylo jednání, jež osoba třetí vykonati nemůže a jehož výkon zároveň závisí výhradně na vůli zavázaného; nárok takový lze uplatniti dle § 354 ex. ř. a vymáhající věřitel vymohl si také dle tohoto ustanovení exekuci uložením pokuty, v dalším průběhu pak uvalením vazby. Než, i kdyby se dalo vyvoditi z exekučního titulu, že dlužník dle obsahu jeho má učiniti projev vůle, závisela by povinnost k tomuto projevu vůle na vzájemném plnění § 367 odst. 2 ex. ř. Vzájemné plnění nelze však spatřovati v pouhém odvolání se na knihovní výtah, z něhož vysvítá, že dlužník zatížil po uzavření smlouvy penízem asi 5000 K nemovitost. Vzájemné plnění bylo by lze prokázati pouze tím, že vymáhající věřitel zaplatil dluhy, později zaknihované až do výše zbytku kupní ceny, nebo soudním uložením onoho zbytku ceny tržové, o nějž převyšuje kupní cena knihovní dluhy, váznoucí v době uzavření smlouvy. Poněvadž v případě, o nějž jde, není splněna podmínka § 367 odstavce 2., nemůže nastoupiti právní účinek odstavce prvního téhož paragrafu.

Nejvyšší soud něvyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V právu jest ovšem stěžovatel, pokud odporuje právnímu názoru rekursního soudu, vedle něhož vymáhající věřitel, navrhnuv výkon rozsudku ve smyslu § 367 ex. ř., zvolil pochybený způsob vedení exekuce místo správného způsobu, jenž naznačen jest v § 354 ex. ř. Rozsudkem, tvořícím exekuční titul, zjištěny jsoucnost a obsah smlouvy trhové, jakož i závazek nynějšího dlužníka, smlouvu tu dodržeti, a uloženo mu, by vyhotovil a podepsal listinu, způsobitou ku knihovnímu převodu prodané nemovitosti na kupitele, nynějšího vymáhajícího věřitele. Zjištěno tudíž již rozsudkem to, co dle § 26 odst. 2 a § 32 odst. 1 a) knih. zák. má obsahovati soukromá listina vkladná, takže vkladná listina, již dlužníku vydati a podepsati by náleželo, obsahovala by dále jen ještě vkladnou doložku, t. j. výslovné prohlášení dlužníka, že svoluje ku vkladu převodu vlastnického práva k prodané nemovitosti na vymáhajícího věřitele (§ 32 odst. 1 b) knih. zák.). Z řečeného plyne, že exekučním titulem ukládá se dlužníku v pravdě jen projev vůle v posléz naznačeném směru a že jest zde případ, zmíněný v § 367 ex. ř. Dle tohoto zákonného předpisu platí souhlas dlužníkův ku knihovnímu vkladu převodu vlastnického práva k prodané nemovitosti na vymáhajícího věřitele za projevený, ježto rozsudek vešel v moc práva, jest tudíž zbytečno, by k průkazu tohoto souhlasu ještě zvlášť vkladná listina byla vyhotovována, a lze nyní na základě rozsudku přímo navrhnouti exekuční vklad práva vlastnického. Nicméně nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti, poněvadž vymáhající věřitel neprokázal, že vyhověl předpisu § 367 odst. 2 ex. ř. Po této stránce přidává se nejvyšší soud k správnému stanovisku rekursního soudu, podotýkaje k vývodům dovolacího rekursu toto: Za dluhy, zapsané na prodané nemovitosti po uzavření smlouvy trhové, bude vymáhající věřitel po vkladu převodu práva vlastnického ručiti věcně jakožto majitel hypoteky. Nelze však proto přiznati mu právo, by s poukazem k tomuto dodatečnému zatížení nemovitosti srazil si prostě zbytek trhové ceny, ježž mu dle rozsudku složiti náleží. Nelzeť tohoto času a na podkladu pouhého knihovního výpisu o novém a starém zatížení nemovitosti při vyřizování exekučního návrhu, o který se jedná, o tom rozhodovati, zda nově vložené dluhy jsou po právu, jakým penízem nutno je zapraviti a zda a do jaké míry zástavní věřitelé hojiti se budou z hypoteky. Co po této stránce nově tvrdí se teprve v dovolacím rekursu, musí ovšem dle § 78 ex. ř. a § 526 c. ř. s. zůstatí bez povšimnutí. Pro vymáhajícího věřitele, chce-li domáhati se exekučního vkladu převodu vlastnického práva, pro zabezpečení před poškozením z nového zatížení nemovitosti stačí, s druhé strany však k splnění jeho vzájemného závazku jest nutně třeba, by zbytek trhové ceny na soudě uložil a tím se při nové žádosti o exekuční vklad vlastnického práva náležitě vykázal.

Čís. 239.

Zmocnění úředníka výrobního a hospodářského společenstva k podpisování firmy není předmětem zápisu do společenstevního rejstříku.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 294/19.)